

Θ. ΛΙΒΕΡΙΑΔΗΣ

Τὸ ὄνειρο

Γυρνούσαμε ἀπ' τὸ Πανόραμα. Στεκόμασταν πίσω στὸ πλατύσκαλο καὶ βλέπαμε τὸ δρόμο καὶ τὴ γύρω φύση κι ὅλα ἔμοιαζαν τόσο διαφορετικά σὰ νὰ ζούσαμε σὲ ἄλλη ἐποχή. Στὴ μέση τῆς διαδρομῆς πλησίασε μιὰ κοπέλα κοιτάζοντάς με ἐπίμονα στὰ μάτια καὶ προτοῦ καλά - καλά σταθεῖ πλάι μου ἄπλωσε τὸ χέρι κι ἔπιασε δυνατὰ πάνω ἀπ' τὸ ροῦχο τὰ γεννητικά μου ὄργανα. Τὴν κοίταξα ἐκπληκτος καὶ σύγχρονα ἄρχισα νὰ πονῶ γιατί τὸ σφίξιμό της ἔμοιαζε ἀδέξιο κι ἐπίμονο, πού ἀναγκάστηκα νὰ πιάσω σιωπηλὰ τὸ χέρι της καὶ νὰ τὸ ἀποσπῶ. Ἦταν μεγαλύτερή μου ὀπωσδήποτε κι ἔδειχνε γερασμένη ἀπὸ δύσκολη ἢ μίξερη ζωὴ. Τὰ ροῦχα, φτωχικά, μόλις σκεπάζαν τὸ ἀδύνατο κορμὶ της. Στὸ ὑπόλοιπο τῆς διαδρομῆς τὴν πλησίασα ἐγὼ καί, χωρίς θέληση, τὴν ἄφησα νὰ μ' ἀγγίξει αὐτὴ τὴ φορὰ πὺ μαλακά, σὰ χᾶδι.

Ὅταν σταμάτησε τὸ λεωφορεῖο κατεβήκαμε ἀγκαλιασμένοι κι ὅλο τὴν ὀδηγοῦσα σὰ μεθυσμένος σ' ἓνα δωμάτιο ἔρωτα. Στὸ δρόμο τὴ ρωτοῦσα γιὰ τ' ὄνομά της, γιὰ τὴ ζωὴ της, ἔτσι ἀπὸ ἀνήμπορη εὐγένεια, πὺ πολὺ γιὰ νὰ πῶ κάτι ἢ νὰ διώξω τὸ ξεσήκωμα πού φούντωνε μέσα μου ἀπὸ τὴν προσμονή. Κι αὐτὴ πρόθυμα ἀπαντοῦσε πὺς ἔκανε μοναχικὴ ζωὴ καὶ ξενοδούλευε ἀπὸ μικρὴ. Τώρα πιά ἤξερε πόσο γρουσουζία ἦταν γιὰ τὸν ἑαυτὸ της καὶ τοὺς ἄλλους. Καθὼς δὲν ἤξερε καὶ νὰ ἐκφράζεται ὅλο μὲ μπερδεύει μὲ τὴν παράξενη γλῶσσα της. Ὅσο μιλοῦσε κι ὅσο τὰ λόγια της μὲ ἀπωθοῦσαν, τόσο τὰ χᾶδια μου γίνονταν πὺ τολμηρά, νὰ κρατήσω πιά μ' αὐτὰ τὴν παράξενη ἐπιθυμία πού μ' εἶχε συνεπάρει στὴν ἀρχὴ καὶ τώρα ὅσο πῆγαινε λιγότενε. Κάποτε εἶδα μὲ τρόμο πὺς εἶχαμε μείνει ὀλόγυμνοι. Χώθηκα σὲ μιὰ πάροδο μὲ φτωχικὲς αὐλὲς καὶ ροῦχα ἀπλωμένα· προχωρήσαμε δειλά, μὴ μᾶς ἀκούσουν, νὰ κόψουμε μὲς ἀπ' τὰ χαλάσματα στὸν πλαιῖνὸ δρόμο ὅταν βγῆκε μιὰ γυναίκα τῆς γειτονιάς πού δὲν μποροῦ νὰ θυμηθῶ καθόλου· ἔχουν ὅλες τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὰ ἴδια θαρεῖς ροῦχα, τὴν ἴδια διαπεραστικὴ φωνὴ καθὼς φωνάζουν μὲς στὸ ἡλιοβασιλεμα τὰ παιδιά τους ἀπ' τὸ παιχνίδι. Μπήκε ἀνάμεσὸ μας, ἐπιτιμώντας τὴ γύμνια μας καὶ τᾶβαζε μὲ τὴν κοπέλα. Γιὰ λίγο κοντοστάθηκα ζυγιάζοντας μέσα μου τὸν κοιμισμένο πόθο μὲ τὴν ξύπνια ντροπὴ καὶ τῶβαλα στὰ πόδια.

Βρέθηκα σ' ἓνα ἐρημικὸ στενὸ κι ἄρχισα νὰ προχωρῶ στὸ τέρας του ὅταν φάνηκε μπροστά μου μιὰ κούρσα μὲ διάφορα σκαλισμάτα πού δὲν μποροῦσα νὰ διακρίνω καθαρά. Τὴν ἴδια στιγμή βγῆκε ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἓνας ψηλὸς καὶ κομπὸς ἄνδρας — ἔμοιαζε ἀστυνομικὸς, γεμᾶτος εὐγένεια καὶ ἐπιτηδευμένη θλίψη καὶ ρώτησε πού ἤθελα νὰ μὲ πᾶνε. Τὰ λόγια μας καὶ τὸ

φέροσμό του ούτε πού έδειχνε να έπηρεάστηκαν από την γελοία κατάστασή μου. Έξ' άλλου με κοίταζε μόνο στο πρόσωπο. Προσπαθούσα να εξηγήσω την στάση του κι έλεγα πώς ίσως να έπηρεάστηκε απ' τα χαρακτηριστικά μου, όπωσδήποτε σκεπτόμουν δεν μοιάζω και για κανέναν αλήτης, μπορεί ακόμα να είχε προσέξει πώς δεν ήμουν έντελώς γυμνός· είχα ακόμα μια άσπρη φανέλα πού όσο μιλούσαμε την τέντωνα μέχρι τους γυμνούς γοφούς μου. Κάποτε έκλεισε ή σύντομη συνομιλία μας κι αφού τοῦδωσα ψεύτικες, όσο και πρόχειρες εξηγήσεις για την περίπτωσή μου αρήθηκα να με πάρουν μια και τὸ σπίτι μου ήταν τάχα πολύ κοντά. "Επειτα έκανα να προχωρήσω ίσια και καθῶς ακόμα προσπερνούσα τὸ μῆκος τοῦ αυτοκινήτου άνοιξε ή πίσω πόρτα κι ένας συναδέρφός του, πού σίγουρα δεν είχε παρακολουθήσει όλη τή συζήτησή μας, μου χαμογελοῦσε να μπῶ μέσα. "Εμεινα να τὸν κοιτάζω ίσια στα λεπτά του χείλια πού γράφαν αυτό τὸ θελκτικὸ γέλιο πού με τραβοῦσε σὰ μιὰ ζέστα μες απ' την επίμονα άνοιχτή πόρτα τῆς μαύρης κούρσας. "Εγνεψα άρνητικά και προσπέρασα. "Ωσπου να ξεκινήσουν αυτοί είχα φτάσει κι εγὼ στην άκρη τοῦ δρόμου και στάθηκα, κοιτάζοντας άναποφάσιτος γύρω μου. Σκεπτόμουν την κοπέλα, αν θάταν ακόμα στην αλή μ' εκείνη τή γυναίκα. Σκεπτόμουν και τους άστυνομικούς πού μ' είχαν κάνει βαθιά εντύπωση. Δεν φανταζόμουν σ' αυτή τή γειτονιά να υπήρχε ένα άστυνομικὸ τμήμα, τόσο καλά οργανωμένο. Είπα να φωνάξω πάλι την κοπέλα και τότε κατάλαβα πώς είχα ξεχάσει τὸ ὄνομά της, σχεδὸν μόλις μου τὸ εἶπε αφού τώρα, πρώτη φορά πού ήθελα να τὸ χρησιμοποιήσω και δὲν τὸ θυμόμουν.

Ξύπνησα απότομα πνιγμένος στὸν ιδρώτα πάνω στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας. "Εκανε τόση ζέστα εκεί, για μιὰ στιγμή πίστεψα πὸς κάπως έτσι πρέπει να αισθανόμουν μες στη κοιλία της. Πῆγα ίσια στὸ δωμάτιό μου και είδα πὸς στὸ δικό μου κρεβάτι ξάπλωνε μιὰ θειά μου με τὸν γιό της. Παραξενεύτηκα πὸς κοιμόντουσαν έτσι μαζί γιατί ὁ ξάδερφός μου ήταν πιά μεγάλος κι είχε περάσει τὰ τριάντα. "Επειτα πρόσεξα πὸς ήταν με τὰ ρούχα τους και πάνω στα πρόσωπά τους είχαν σηκώσει τ' άσπρο σεντόνι. "Αργότερα ρώτησα γι αυτό τή μητέρα και μούπε βιαστικά πὸς τους πειράζει ὁ ήλιος. Τὸ ἴδιο βράδι ἔμεινα μόνος κι έφερα μπροστά μου τὸ ὄνειρο και την παράξενη ατμόσφαιρά του. "Ενωσα περίεργα κι άρχισα να κρυώνω. Πίστευα πιά πὸς αυτό τὸ ὄνειρο κάτι ήθελε να πῆ και δὲν τὸ τέλειωσε, κάτι πού στιγμὲς στιγμὲς με τρόμαζε κιόλας. "Επειτα σκέφθηκα μήπως ήταν ένα έρωτικὸ ὄνειρο πού δὲν ολοκληρώθηκε. Αὐτὴ ή σχέση δουλεύτηκε μέσα μου ὡρα πολλή, σὰ σωτηρία σὲ κίνδυνο άγνωστο πού, κάποτε βοήθηκα άνήμπο-

ρος στο κρεβάτι και, νομίζοντας πώς αυτό θα με λύτρωνε επιχείρησα να αντανιστώ. Ίκανοποιήθηκα πολλές φορές συνέχεια, πιστεύοντας πώς έτσι θα τέλειωνε κι αυτό που άρχισε το όνειρο κι όλο σκεπτόμουν πώς ή κοπέλα εκείνη ήταν άσχημη και σκελετωμένη και μόνη τόλεγε πώς ήτανε γρουσουζία. Κάθε φορά που τέλειωνα ένωθα και πιο απομακρυσμένος απ' αυτήν, ώσπου το δέγμα κάτω γέμισε ξεραμένα σπέρματα, άσπρα σά λέπια.

Καταλάβαινα τώρα πώς σ' αυτό το όνειρο είχα δώσει υπερβολική σημασία. Άκόμα κι εκείνη ή εξήγηση τής μητέρας πώς τους πειράζει ο ήλιος με τρόμαζε γιατί εκείνη την ώρα δέ υπήρχε ούτε μιá άχτίδα μές στο μουντό φθινοπωριάτικο απόγεμα. Είχα ένα φτερούγισμα στά σπλάχνα, σάν που ξυπνάς χαράματα κι ετοιμάζεσαι νευρικά κι αδήμονα για έκδρομή που σχεδιάζεις από καιρό. Γύρισα πάλι στο όνειρο. Άπ' όλες τīs εικόνες του έρχονταν πολύ έντονα ή στιγμή που διασχίζαμε γυμνοί μιá αυλή γεμάτη άπλωμένα ρούχα χωρίς να πειράξουμε τίποτε κι εκείνη που στεκόμουν μπροστά στον δεύτερο άστυνομικό, κοντά στην άνοιχτή πόρτα. Ένωθα ξανά το χαμόγελό του που με τραβούσε παντοδύναμα μέσα κι έχω την έντύπωση πώς ειδικά αυτή ή σκηνή μές στο όνειρο κράτησε όσο περίπου ή ζωή μου μέχρι τώρα.

Τότε με κυρίευσε μιá κατασταλαγμένη πίκρα που από ένα άπλό όνειρο που άλλος θα δόβλεπε σά μιá περιπέτεια απ' αυτές που σάνια ζεις, χάλασα πάλι τή ζωή μου κι άλαφιασμένο το βλέμα μου έφερε γύρω στο δωμάτιο ψάχνοντας να βρεϊ κάτι. Ήμουν τόσο κουρασμένος που μές στην άπόγνωσή μου πεθύμησα κάτι άπίθανο και δυνατό, που ώστόσο δέν ήρθε.

Κάποτε συνήλθα και μου φάνηκε πώς άκουσα σαλπίσματα. Θυμήθηκα περασμένα χρόνια που με συμμαθητές, τέτοιο καιρό, κάναμε δοκιμές με σχολικές σάλπιγγες. Αυτό το τελευταίο με κράτησε. Λαχτάρησα ναχα στά χέρια μου μιá τέτοια σάλπιγγα και ν' ανέβαινα πάνω στην ταράτσα, βγάζοντας - όπως τότε - χαρούμενα στά μπαλκόνια τους κορίτσια από τὰ γύρω σπίτια.